

HOOFDSTUK 5

OOG VOOR DETAIL

De fauteuil stond in het midden van een prachtige, antiek ingerichte kamer. Het eerste wat Erika zag was een donkerbruin, eiken bureau met enkele artistieke kunstobjecten erop. De zon scheen fel door de hoge, met hout omlijste ramen naar binnen en verklapte dat een nieuwe ochtend was aangebroken. Of was het al middag?

Erika's hoofd draaide nog, haar gedachten troebel en ijl. Zou het door het bloedverlies komen? Ze schudde de hoofdpijn van zich af en staarde vermoeid in het rond. Aan de muur hingen wapens: een oude karabijn, een zwaard en schild, pistolen. Het tapijt op de vloer bewees dat de kamer met smaak en vooral met heel veel geld was ingericht. Ze probeerde op te staan en merkte toen pas dat ze aan handen en voeten was vastgebonden aan de prachtige art-nouveau fauteuil waarop ze zat. De wond aan haar rechterpols was niet zichtbaar, er zat een keurig wit verband om. Met een diep krakend geluid ging de zware deur achter haar open. Ze kon en wilde niet omkijken om te zien wie er binnenkwam.

'Dag Erika.' De man met de verreijker sloot de deur achter zich. Ze probeerde zich flink te houden, maar trilde over haar hele lichaam.

'Ik verwacht niet dat je iets zegt hoor. Mijn naam is Brian Bailey. Engelse uitspraak. Ik haat het als mensen mijn naam in het Nederlands uitspreken. Smakeloos!'

Hij gniffelde even, ietwat geïrriteerd. Brian maakte een opgefokte indruk, een nerveus type. Niet bang, gewoon te veel energie. Hij nam twee antieke pistolen die tegen de muur hingen. Erika probeer-

de langs haar ooghoeken te kijken wat hij van plan was. In elke loop stak hij één kogel. Klak! De pistolen waren geladen, klaar om haar neer te schieten.

Hij wierp een snelle blik op het meisje. Ze schrok en wendde haar ogen af. Ze staarde weer doodsbenauwd voor zich uit.

‘Ik heb die dingen liever gewapend. Je weet nooit wie er zomaar plotseling voor je bureau zou kunnen staan, of zitten in jouw geval.’

Vanuit haar ooghoek zag Erika maar vaag hoe Brian de pistolen weer op hun plaats hing. Oef! Hij nam van een tafeltje een oude Arabische Khanjar dolk op, een vlijmscherp sikkelvormig mes, en speelde ermee.

‘Weet je. Ik heb iets met wapens. De ene verzamelt postzegels of champagnekurken. Ik heb het meer op deze dingetjes. Die kan je ook nog echt gebruiken!’

Hij kwam met het puntje van het mes gevaarlijk dicht bij haar rechterhand. Erika wilde haar arm wegtrekken, maar dat lukte niet. Ze zat vastgesnoerd.

‘Ik zou maar stil blijven zitten, anders bezeer je je nog meer.’

Het angstzweet brak haar uit, een zoute druppel rolde over haar voorhoofd, langs haar oog. Ze voelde het metaal langs haar vel ritzen. Brian ging met het vlijmscherpe mes onder het verband en sneed de witte stof zonder de minste moeite open. De wond had een vieze kleur gekregen, donkerrood met toetsen zwart.

‘Hmmm, ziet er niet zo best uit. Zou ik toch maar laten verzorgen. Een collega van mij is zijn hand kwijtgeraakt door wondroos.’

Erika kon de cynische ondertoon van zijn woorden niet negeren. Schepte hij plezier in haar lijden?

Er klonk een hol geluid door de ruimte toen er op de eiken deur werd geklopt. Brian legde de dolk op het bureau en keek geërgerd op.

‘Ja?’

Erika kon niet zien wie er binnenkwam. Een koele, neutrale stem zei: ‘Vijftien minuten? De tijd dringt!’

De deur ging weer dicht. Brian zuchtte nerveus. Hij maakte zich zorgen. Erika voelde stilletjes aan haar armen. Ze kon ze niet los krijgen.

‘Wacht, ik zal je helpen.’ Brian maakte de touwen rond haar pols en armen los, en bleef haar daarbij strak aankijken met zijn groengrijze ogen.

‘Niks proberen, hè. Pas op! Je moet me beloven braaf te blijven zitten, akkoord?’

Brian grinnikte weer nerveus. Het zou wel een *tic* van hem zijn. Zonder nog te twijfelen trok hij het touw van de leuning. Erika begreep er niets meer van. Was ze vrij?

Ze zag de dolk tussen enkele spullen op het bureau liggen. Was Brian hem vergeten? Ze kon hem zomaar pakken, als ze dat wilde, hij lag nog geen halve meter bij haar vandaan. Brian maakte nu zelfs haar voeten los.

‘Zo, dat is waarschijnlijk al een stuk comfortabeler.’

Erika hield hem scherp in de gaten, terwijl ze de stijfheid uit haar armen wreef. Hij liep om zijn bureau heen naar de stoel tegenover haar.

‘Heb jij oog voor detail?’ vroeg hij. ‘Jij lijkt me wel het type meisje dat oog heeft voor detail.’

Brian leunde arrogant achterover. Erika zette zich schrap. Hij was de dolk vergeten! Dat kwam waarschijnlijk door de man die op de deur klopte ... of speelde hij een spel met haar?

‘Ben jij snel?’ vroeg hij. Hij boog zich naar haar toe.

In een flits schoot Erika naar voren. Met haar linkerhand trok ze de arm van Brian hard naar zich toe. Met haar rechterhand nam ze de dolk en zette hem tegen de keel van Brian. Haar hoofd was vlakbij dat van hem. Hij staarde haar verbaasd aan, ze had hem gepakt op snelheid.

‘Oké, je bent snel. Dat is duidelijk.’

Hij gniffelde geamuseerd. Erika voelde haar handen trillen. Ze kon hem zo de keel doorsnijden.

‘Maar,’ zei hij koel, ‘je hebt niet echt oog voor detail.’

Erika fronste haar wenkbrauwen. Subtiel knikte Brian naar de muur. Erika zag nu pas dat er maar één antiek wapen aan de muur hing, de andere holster was leeg. Ze voelde een koude loop krachtig tegen haar keel drukken.

‘Als ik schiet, ben je direct dood. Maar in het andere geval, als jij mijn keel doorsnijdt, dan kan ik je met gemak nog neerknallen. Wat gaan we doen? Gaan we elkaar afmaken?’

Brian drukte de loop nog steviger aan. Hij had het spel gewonnen. Erika zuchtte en liet de dolk uit haar handen vallen, op het eiken bureaublad. Brian glimlachte.

‘Je stelt me niet teleur, Erika Storm.’

Brian stond op en ging naar de deur. Erika staarde hem na.

‘Kom, ik wil je wat laten zien.’

Ze volgde Brian door de sierlijk ingerichte gang. Alles deed vermoeden dat Brian van goede komaf was. Waar had hij zijn geld mee verdiend? Was hij een crimineel? Een dealer? Brian opende een deur. In het midden van een steriele, kale kamer stond een metalen tafel. Een naakt jongenslichaam lag onder een synthetisch laken. Erika voelde hoe haar keel dichtkneep. Een traan rolde spontaan over haar wang, al kon ze zijn gezicht nog niet zien.

‘Ik dacht wel dat je afscheid van hem wilde nemen’, fluisterde Brian.

Erika schuifelde met voorzichtige pasjes naar het midden van de kamer.

Zijn gezicht en gespierde bovenlijf waren bloot, levenloos wit, met een schotwond rechts onderaan de nek. De ogen gesloten, zijn haren wild door elkaar van het gewoel in het water, zijn lippen grauw en uitdruktingsloos. Erika kon bijna niet geloven dat het Marco was.

Ze legde een hand voor haar mond en kneep haar ogen dicht. Ze was zo verliefd geweest op die jongen en nu was al het leven uit zijn lijf verdwenen. Het leek geen werkelijkheid. Het *kon* niet zo gelopen zijn. Diep snikkend moest ze aan Femke denken. Haar mama moest dit ook zo gevoeld hebben, exact ditzelfde gevoel, toen zij werd geconfronteerd met de dode Simon ... voordat ze zelf stierf.

Erika had medelijden met zichzelf. Ze voelde zich zo alleen, zo eenzaam in die kale, koude, steriele kamer. De schotwond was maar een kleine, rode inslag onderaan zijn nek. Zo nietig dat ze amper kon geloven dat hij daaraan gestorven was. Een stoere en sterke,

knappe jongen. Ze keek woest naar Brian. Het zou het eerste zijn wat ze die avond tegen hem zei.

‘Waarom heb je hem niet geholpen?’

‘Ik kon hem niet helpen.’

‘Je stond bij die brug! Ik heb nog staan zwaaien! Maar je deed helemaal niks!’

In haar boosheid sloeg ze met haar beide vuisten op Brians borst. Hij greep haar armen en duwde ze naar beneden.

‘Die schotwond in zijn nek was hoe dan ook fataal. We waren wel een halfuur verwijderd van het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Denk je nu echt dat ze dat bloeden op tijd hadden kunnen stoppen?’

Erika huilde met horten en stoten. Ze wist niet of Brian de waarheid sprak. Hij had nooit zeker kunnen weten of Marco dood zou bloeden. Hij had hem een kans moeten geven.

Zij had hem een kans moeten geven. Ze voelde zich nog steeds schuldig dat ze Marco niet uit het water had kunnen halen. Erika had hem gewoon vast moeten grijpen en uit die griezelige, donkere massa moeten sleuren. Zo’n simpele opdracht, maar het was haar niet gelukt.

‘Heb je de moordenaar gezien?’ vroeg Brian.

Erika schudde ontkennend haar hoofd. Hij droeg een hoed en stond zo ver weg toen hij Marco neerschoot vanaf de pier ...

‘Was hij zwaar gebouwd? Hoe oud schat je hem?’

Erika haalde haar schouders op en fluisterde.

‘Een jaar of veertig?’

Ze had geen zin om zich die beelden weer voor de geest te halen. Integendeel, ze wilde ze het liefst voorgoed uit haar ziel verbannen! Ze streelde met haar slanke, bleke vingers over het voorhoofd van Marco en over zijn brede jukbeenderen. Zijn huid voelde koud aan.

‘Hij was geen slechte jongen,’ troostte Brian, ‘hij was alleen een beetje roekeloos en onvoorspelbaar.’

Erika knikte. Ze kon het wapen, de gestolen auto en de GHB-pillen nog steeds geen plaats geven. Waarom had hij tegen haar gelogen?

‘Ik dacht ook dat ik hem kende hoor ...’ zei Brian. ‘Ik ben net zo geschrokken als jij toen ik te weten kwam dat hij drugs dealde. Tja, ik

had het misschien moeten weten. Zo'n vlotte en knappe jongen wil wel graag links en rechts een graantje meepikken. Maar dat hij iedereen in de steek zou laten en zijn ziel zou verkopen voor drugs ... dat stelt me echt teleur. Puur opportunisme. Hij heeft waarschijnlijk met de verkeerde personen zaken gedaan ...'

Brian nam de zak met gele GHB-pillen van een rek en gooide hem minachtend op het grauwe lichaam van Marco. De confrontatie was hard voor Erika. Ze dacht dat ze Marco kende, maar in werkelijkheid wist ze niets van hem.

'Hij lijkt wel een spook', fluisterde ze. Brian reageerde niet direct. Hij liet haar eerst wat betijen.

'Marco was een spook. Officieel bestond hij niet. Ook de auto waarmee hij reed bestond niet. De naam die hij droeg ...'

Erika knikte. De politie had niets over hem kunnen vinden. Zijn auto stond niet geregistreerd. Zijn naam bestond niet, Marco Salvi.

'Hij was een schim die dwaalde door het leven,' zei Brian, 'zonder nog een echte identiteit te hebben. Heeft hij ooit over zijn ouders verteld? Of over zijn vrienden?'

'Nee.'

'Logisch, Marco had ook geen ouders meer. Er is niemand die hem mist. Behalve zijn team.'

Erika begreep er niets van. 'Zijn team?'

'Morgen wordt hij gecremeerd en uitgestrooid voor de eeuwigheid.'

'Wacht, niet zo snel. Een team? Wat voor team?' vroeg ze.

'Marco werkte voor mij, voor *Team Mortis*. Dat is een geheime Europese spionagedienst, die uitsluitend met jongeren werkt.'

Erika dacht aan Femke en Simon: undercoveragenten.

'Het is een proefproject. Officieel mogen kinderen niet worden ingezet als spion. Daarom heb ik zijn dode lichaam laten verdwijnen. Niemand mag van Marco's bestaan afweten. Of van een van de andere jongeren van *Team Mortis*.'

Erika bleef Brian strak aankijken. Het was niet zomaar, dat hij haar die gevoelige informatie toespeelde. Daar had hij een bedoeling mee. Hij was haar gevolgd, hij had haar opgejaagd, hij had haar ge-

treiterd met zijn wapens, en nu werkte hij op haar gemoed. Ze moest het hoofd koel houden.

‘En waarom vertel je dat aan mij?’

Brian glimlachte.

‘Marco was aan de slag als spion, in een gevoelige zaak die speelt in Italië. *Dossier QL1*. Hij was de belangrijkste schakel in het hele project. Je snapt wel dat hij ons stevig in de problemen heeft gebracht met zijn drugshandeltje en zijn dood. Hij is een Judas, de verrader van *Team Mortis*! Mijn dossier dreigt in de soep te lopen!’

Hij kwam wat dichterbij Erika toe. Ze wilde achteruitgaan, maar de ijsskoude metalen tafel waar Marco op lag hield haar tegen.

‘Ik weet wie jij bent’, zei Brian. ‘Geboren op 13 juli. Papa Simon en mama Femke. Je houdt van ballet en jazz dance. Je spreekt vloeiend vier talen. Nederlands, Italiaans, Engels en Frans. Duits gebrekkig, daar heb je niet lang genoeg gewoond. Je leeft nu bij je oma, al weet ze niet eens meer dat jouw naam Erika is.’

Het tienermeisje slikte haar angst weg en schermde haar lichaam af. Het leek alsof hij recht in haar hart kon kijken. Brian kwam nog dichterbij en glimlachte een tikkeltje vals.

‘Ik wil dat jij voor mij komt werken. Voor *Team Mortis*.’

Erika schudde het hoofd.

‘Ik? Een spion?’

‘Ik wil dat jij de plaats van Marco inneemt, de zaak overneemt waar hij mee bezig was, *Dossier QL1*.’

Erika bleef Brian verbaasd aanstaren. Dat kon hij toch niet van haar verwachten?

‘Jij hebt talent, net als je ouders. Dat heb ik gezien aan die politie-wagen, aan de mijnlift. Je hebt lef! Anders zou je Marco niet achter-naduiken. Gezien je euh ... verleden.’

Erika kreeg het nu pas echt benauwd, alsof de bloedtoevoer naar haar hoofd werd afgesneden. Brian kende haar diepste angst, haar ergste nachtmerrie. Water. Nu moest hij z’n mond houden. Ze wilde er niet aan denken en schudde kordaat van *nee* met haar hoofd.

‘Nee, ik doe het niet.’

‘Je begaat een vergissing’, zei Brian.

‘Waarom zou ik ook een spook willen worden, zoals Marco? Een schim die niemand kent? Hij had geen familie meer, maar ik heb mijn oma nog. En ik wil NU naar haar toe, rotzak!’

‘Ik zou m’n grote mond maar houden, anders verpletter ik je als een insect’, brulde Brian. Erika schrok. Brian kon haar vernietigen, enkel met zijn blik.

‘Als je het niet doet, dan breng ik je terug naar de politie. Ben je dan tevreden? En dan zijn de feiten zoals ze zijn. Dan word je opgesloten voor autodiefstal, wapenbezit en drugshandel.’

Brian had haar helemaal in de tang. Erika wist dat hij haar leven kon verwoesten, desnoods met vuile leugens.

‘Ik zorg ervoor dat jij naar de jeugdgevangenis gaat. Je oma wordt in een tehuis geplaatst en dat boerderijtje van haar wordt verkocht. Hoe klinkt dat?’

Erika wilde het niet geloven. Dat kon niet waar zijn.

‘Of je komt werken voor mij, voor *Team Mortis*. Dan laat ik je verdwijnen voor de wet en dan bestaat Erika Storm morgen niet meer. Je demente oma mag in haar huisje blijven, daar zal ik persoonlijk voor zorgen.’

Niemand zou Erika geloven. Een meisje van zestien, met een ongeloofwaardig verhaal over een Europese geheime dienst. *Team Mortis ... Het team van de dood*. Niet toevallig werd gekozen voor dat ene Latijnse woord, dat griezelig veel duidelijk maakte over Brian Bailey’s proefproject. Jonge spionnen die buiten de wet gingen leven, niet meer bestonden, geen identiteit meer hadden ... Het einde, de dood, *mors*.

Erika zou uitgelachen worden en de politie zou haar opsluiten. Oma zou naar een rusthuis moeten en het laatste verliezen wat ze nog had: haar vage herinneringen aan papa en mama.

‘We vertrekken over drie minuten’, zei Brian. ‘Dan ga je met mij mee, of je gaat naar de politie.’

Ze liep achter Brian de gang in, maar volgde hem niet naar de woonkamer. Ze staaarde uit het raam, waar dikke tralies de wacht hielden. De deur links naast Erika was vergrendeld. Ze hoefde niets te proberen. Brian zou haar niet alleen laten, moest het mogelijk zijn te ontsnappen. Hij was haar altijd één stap voor. Buiten zag ze hoe de blauwe Honda van Marco het terrein op werd gesleept, de deur aan de bestuurderskant gedeukt door de aanrijding met de SUV. Vakkundig werd de Honda uit elkaar gehaald, kleine stukken, onderdelen ... Alsof de auto nooit bestaan had.

Erika begreep dat Brian de touwtjes stevig in handen had. Ze zou voor jaren achter de tralies gaan. Niemand zou ooit het bestaan van *Team Mortis* of het bestaan van een van zijn jonge spionnen kunnen bewijzen. Gedachten schoten door haar hoofd. Moest ze werken voor *Team Mortis* of naar de politie gaan?

Politie of geen politie. Team Mortis of geen Team Mortis. Dossier QL1. Oma ...

Erika kon maar één keuze maken.